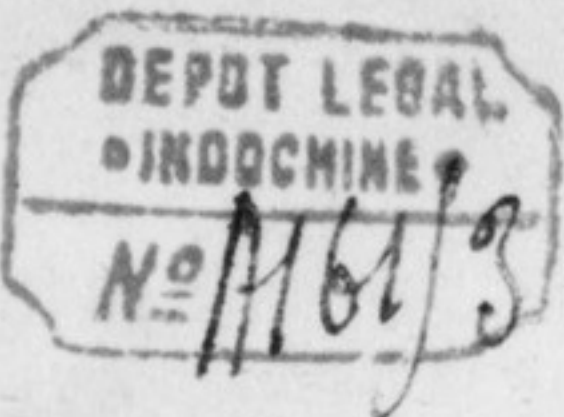

Đàn - bà

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIÉLÉ, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ HAI — SỐ 63 — 5 JUILLET 1940

NHỮNG LỜI KHUYÊN THIẾT THỰC VỀ SỰ

Đi nghỉ mát

CHÚNG ta thừa hiểu rằng sự đi nghỉ hè không phải là một xa xỉ phẩm có tính cách phô trương của riêng những người giàu có.

Nếu có thể nói được, nó là một sự cần thiết cho tất cả những người quanh năm sống trong không khí đầy bụi của những đô thị. Vào mùa viêm nhiệt, không khí chốn đô thị càng nhiễm độc, mười mười lăm ngày hay một tháng được ở những nơi đồng, biển khoáng khoáng, khi giới trong lành, dịp sống yên-ĩnh, ấy là chữa và đổi mới sức khỏe cho thể xác và tinh thần những người thành thị.

Những bạn đàn bà thành thị chúng ta còn nhiều người không muốn hiểu hay không hiểu thế, thứ nhất là những bà nội-trợ, và buôn bán. Các bà buôn bán sợ rằng khi vắng mình, cửa hàng không được người trông coi cẩn thận sẽ thiệt hại cho mình. Các bà thiết đến lợi hơn sức khỏe. Đó là một điều mà tờ báo này luôn luôn công kích. Chúng tôi muốn nhắc lại lời khuyên các bà hãy nên biết dùng một cách khôn ngoan và thông minh cuộc đời mình, nghĩa là đồng tiền mình kiếm ra. Quanh năm buôn bán vất vả, thu thu ở một góc cửa hàng, dù sự lạnh lẽo có làm phờn phở tâm

lòng, nhưng sức khỏe vẫn bị u- trệ. bà nên nhân dịp hè đi nghỉ mát ít lâu, dầu có bị thiệt hại tiền bạc nhưng đã lợi sức khỏe và sức khỏe ấy, lúc trở về nhà buôn bán lại sẽ giúp các bà thêm mình mẫn trong sự tính toán công việc.

Những bà nội trợ không thích đi nghỉ mát vì lấy sự phải xa vắng nhà trong ít lâu làm ngại ngùng. Các bà sợ những sự thu xếp dọn dẹp khi bước chân ra đi và lúc về. Cái tính biếng nhác, cố thủ ở một nơi trú ngụ đã quen không thích rời đi đâu là cái tính di truyền của cả dân tộc Việt-Nam chứ không riêng gì bạn đàn-bà. Nhưng sở dĩ các bà còn ngại ngùng thế là vì các bà chưa hiểu ý nghĩa và công dụng của sự nghỉ mát.

Trước hết hãy giải điều các bà tưởng lầm rằng đi nghỉ mát là phải đến những nơi có tiếng xưa nay như Sầm-Sơn, Đồ-Sơn và Tam-Đảo, Ô-Cấp, Long-Hải. Nếu có tiền mà đi được những nơi ấy thì càng tốt, nhưng tiện ra thì ngay quê hương làng mạc mình cũ g là chỗ nghỉ mát rất tốt rồi. Gió biển, gió núi nhiều khi không thích hợp với từng tạng người, gió đồng thì thích hợp với bất cứ người nào và mười mười lăm ngày nghỉ ở nhà quê cũng có lợi cho sức khỏe bằng

mười mười lăm ngày ở bãi bể vậy.

Các bà ngại những sự thu xếp dọn dẹp trước khi ra đi và lúc trở về ấy chính là các bà không có một ý-thức gì về sự xếp dọn hành trang trong một cuộc đi nghỉ mát. Đi nghỉ mát để mà lấy sức khỏe, chứ không phải đi dự một đám cưới ở tỉnh xa mà các bà cần phải mang tất cả những áo quần đẹp, những đồ trang sức đi. Mặc một cái áo hàng lòe loẹt đắt tiền, phấn sáp trang điểm lộng lẫy, đeo đồ nữ trang đầy người đi đi lại lại ở giữa cánh đồng hay dạo chơi mé biển ấy là làm một sự lỗ-bịch cho khách bàng quan. Các bà hiểu như thế, tức khắc các bà thấy sự xếp dọn hành trang đi nghỉ mát không có gì là bận bịu, phiền phức cả. Trong thời kỳ nghỉ mát hãy sống hết sức giản dị, bỏ những thói quen đài các ở nhà, bằng lòng với tất cả những cách thức sống hiện có ở nơi mình nghỉ mát, và chớ có bày ra những cuộc hội họp ăn uống long trọng làm gì.

Mình đến các nơi nghỉ mát hay về quê để nghỉ ngơi hoàn toàn chớ không phải để vất vả. Hãy dành những cuộc hội-hop, tiệc tùng đến khi mình trở về chính nhà mình ở thành thị. Cái thời kỳ nghỉ hè nên là thời kỳ sống thân mật giữa vợ chồng con cái với nhau. Quanh năm ở đô thị con cái bận học hành, vợ chồng bận làm lụng, đã có mấy lúc được xum họp thân mật? Dịp nghỉ mát sẽ là cái dịp thắt chặt thêm tình thân mến của gia-đình. Và khi chúng ta cho thân thể nghỉ ngơi nghỉ ngơi là tinh thần chúng ta cũng phải được nghỉ ngơi nên các bà hãy dẹp bỏ hết tất cả những sự lo âu toan tính thường ngày lại, rồi về thành thị ta tại sống âu lo, toan tính như trước.

Vì vậy rồi nhà chức trách khuyên đàn-bà con trẻ trong thành phố nên về quê tạm lánh ít lâu. Đã rằng thời cuộc bắt buộc thế, nhưng chúng tôi nghĩ các bà hãy nhân dịp ấy mà đi nghỉ mát.

T. B. Đ. B.

HỎI CÁC BẠN ĐỌC

Giá giấy ngày nay tăng cao quá! Một đồng bạc một kilos giấy! Trước giấy in nhật trình chỉ hơn 2\$,00 một rame 500 tờ. Bây giờ mua ở tại Hanoi 17\$,50 một rame! Tiền in cũng tăng vì mực đắt, chữ đắt. Bởi vậy chúng tôi lên tiếng yêu cầu các bạn đọc nào còn thiếu tiền hãy mau trả, bạn đọc nào hết hạn hãy mau mua hạn mới và nhất là những bạn nào mượn ĐÀN-BÀ đọc, hãy mau trả ĐÀN-BÀ bằng những hạn giai để giúp chúng tôi giữ vững cái cơ quan độc nhất của chị em bạn gái khắp Đông-Dương này! Chị em chớ quên lời yêu cầu tha thiết của chúng tôi.

T. B. Đ. B.

HỎI. — Có tính cờ bạc, đã nhiều lần chồng phải trả nợ. Mới rồi, chồng giao cho một món tiền để tiêu một việc can hệ, bị chị em rủ rê lại thua bạc mất cả. Rất lo sợ chồng biết. Bây giờ chỉ còn một cách có thể có tiền để mà bù lại số tiền chồng giao cho xin bố mẹ (nên nhớ bố mẹ đã từ mình vì tự do kết hôn với người chồng này, và người chồng rất khí khái đã nhiều lần dặn vợ không được xin tiền bố mẹ, can phạm đến danh dự của chồng. Tuy vậy, bố mẹ vẫn nhiều lần ngó ý sẵn sàng giúp đỡ nếu túng thiếu). Vậy có nên trái ý chồng cứ xin bố mẹ không?

Bằng-PHI (H...)

TRẢ LỜI. — Bà phải suy xét xem nếu món tiền của chồng bà là quan hệ, không có chồng bà sẽ bị khổ sở, mất danh giá, bà cứ nên đến bố mẹ mà xin tiền. Nhưng bà phải nói rõ việc bà thua bạc; ngay thẳng mà nhận lấy lỗi về phần của bà, như thế, chỉ một mình bà mang ơn bố mẹ bà thôi. Sự bà xin tiền của bố mẹ sẽ không can phạm gì đến tính khí khái của người chồng. Cố nhiên là bà sẽ dấu chồng, không cho chồng biết bà đã xin tiền bố mẹ, làm như món tiền chồng bà giao cho vẫn nguyên vẹn. Có thể chồng bà mới còn tin cần bà về sau này được. Nhưng mong rằng lần thua

bạc này là lần cuối cùng. Ở đây tôi không muốn đem những lời răn thông thường của cái bại cờ bạc nói với bà, hẳn bà cũng thừa biết cả rồi. Tôi chỉ lấy tấm ái tình giữa ông bà ra để nhắc nhở bà: ông bà đã tự do kết hôn, hy sinh cả gia đình đi mà lấy nhau, tấm ái tình tốt đẹp đến thế, sao bà nỡ để cái tính cờ-bạc nó mang lại những sự buồn phiền không chút giá trị cho tấm ái tình ấy. Ví dụ ông tốt đến đâu đi nữa nhưng gặp một bà vợ cờ bạc khiến mình phải giả ợ bao nhiêu lần, (theo thư ba, tôi biết ông bà cũng chẳng giàu có gì) ông cũng không thể nào không gắt gỏng cắn rằn bà được. Ái tình đâm đi vì cờ bạc thì thực là một sự vô lý và đáng tiếc nhất!

HỎI. — Người chú ở chung với anh và cháu. Anh đi xa vắng, cháu ở nhà thị quyền người cha, khinh chú và muốn lấy quyền sai bảo chú. Người chú cũng không chịu dưới quyền một cách quái ngược như vậy. Trong hai người đó người nào đáng khinh và không bằng lòng nhau mà phải ở chung với nhau như thế thì có hại gì cho hai người không?

N.S. (Qui-nhơn)

TRẢ LỜI. — Người cháu cốt nhiên là người đáng khinh. Không nói cái địa vị bậc trên của người chú làm gì, ngay như bậc anh em đi nữa, đã ở chung một nhà với mình mà mình cho nhờ vả mình cũng không nên lên mặt khinh thị như vậy. Mình tỏ ra một người hèn hạ nhỏ nhen. Nếu người chú có những hành vi để tiện khiến mình không thể kính trọng được thì tốt hơn là nói thẳng cho người chú biết để đi ở nơi khác còn hơn là ở chung. Cả hai người khó chịu thù oán nhau. Nếu ông chú tự lập được không phải nhờ vả gì đến anh thì tội gì mà ở trong cảnh khó chịu ấy?

HỎI. — Trước lúc lấy nhau không quen biết nhau, có thể gây được hạnh phúc gia đình không?

TRẢ LỜI. — Được lắm, nhưng miễn tuổi tác đừng so lệch, người đàn ông tự xét có đủ điều kiện làm chồng tốt, người đàn bà đủ điều kiện làm vợ tốt cả hai cùng có ý muốn gây hạnh phúc cho nhau, một khi đã thành gia thất.

(Xem tiếp trang 4)

THỜ' CHỒNG HAY TÀI GIÁ

(Tiếp theo)

II

Lòng thiếu nữ ví như tờ giấy trắng, mảnh gỗ nguyên. Mỗi nhân duyên thừa trước đã gắn bó nước keo sơn chân thật, thì những lần tái giá về sau dù đắm thắm đến đâu cũng không làm phai nhạt được cái hơi hương lửa buổi đầu. Mảnh gỗ để lâu năm, nước sơn ngoài long lở càng làm bộc lộ lần sơn cốt gán trong. Người đàn bà, khi đứng tuổi những mảnh duyên thừa chấp nối về sau, sẽ phai nhạt, mà đem lòng tưởng nhớ đến mối tình đã chôn chặt từ ngày xưa.

Đưa con đi xa, càng lôi cuốn tâm hồn người mẹ vào trong dĩ vãng cách vơi.

Than ôi, ở lại rất khó, bước đi cầu vữa, cũng chẳng hay gì, quả phụ chịu suốt đời sầu khổ ư? Có cách gì cứu vớt những người mệnh bạc ấy chăng?

Sự khảo sát, cuộc thí nghiệm của các nhà bác học lại cho ta biết rằng cái sinh lý trong người không phải ngẫu nhiên mà chênh lệch; cái sinh cơ không phải tự nhiên mà thúc giục lòng người. Chỉ khi nào hoàn cảnh chung quanh kích thích tâm hồn người ta, cái tư tưởng sáng bày ám ảnh người ta, thì rồi bất giờ cái sinh cơ mới bắt đầu chạy (fon tionner) ngấm ngấm nung nấu cơ thể, mà làm cho chênh lệch rối loạn cái phần sinh lý. Bấy giờ trong người mới cảm thấy thiếu thốn khó chịu...

Còn như hoàn cảnh chung quanh không có điều gì kích thích, tự mình ăn ở cho trong sạch thanh cao vui với những tư tưởng sáng suốt siêu việt, bận với những công việc hoặc đều đặn hoặc khó nhọc thì cái sinh cơ nghỉ ngơi trong người ta yên lặng, không sinh ra tai hại gì cả. Cho nên ta thường thấy những trinh nữ tiết phụ, lúc nào cũng tươi tắn vui vẻ, khỏe mạnh, những bậc tu hành trong sạch đến già vẫn sáng suốt, hồng hào, nhẹ nhàng, giáng đáp phảng phất như thần tiên...

Xem thế, sự trinh bạch lại còn là cái cách rất màu nhiệm, để điều hòa cái sinh lý trong người, và đưa người ta đến chỗ hạnh phúc siêu việt.

Những chứng cứ và lý giải kể trên cho ta biết rõ cái giá trị của sự thờ chồng hay tái giá, về vấn đề sinh lý.

Cũng là để giữ gìn sức khỏe và tinh thần cả, mà một đấng thi đáng quý đáng khen, một đấng chỉ tâm

thường như muôn vật muôn loài trên thế giới.

Đã biết sự thủ tiết là trong sạch thanh cao, mà sự ở vậy thật là khó khăn nguy hiểm, người đàn bà cần phải rất hiểu mình và hoàn cảnh mình sinh hoạt. Những đàn bà; dâm văn, mạn ảnh, những lừa dối đạo gót qua đường, những cái hôn say đắm trên màn ảnh, đều là những hoàn cảnh khiến khích lòng người góa bụa. Khi những điều mắt thấy tai nghe đã in sâu vào tâm não, thì lòng dẫu thương chồng, ý dẫu ghét dâm dăng, nhưng cái sinh cơ đã bắt, dẫu chạy, khích thích cả tâm bào, ám ảnh cả tư tưởng thường gây ra những giấc mộng êm đềm hay bản thỉu.

Đến thế, thì dẫu chưa tái giá, cũng đã là thất tiết về tinh thần. Ở vậy, trong trường hợp này, chỉ là sự chiến thắng của đạo đức với sinh cơ, rồi sẽ gây ra rất nhiều bệnh tật phiền muộn cho người tiết liệt.

Bởi vậy, mới góa chồng, cần phải tìm ngay hoàn cảnh thích hợp cho sự thủ tiết. Nhưng nơi thôn dã êm đềm, suối rừng tươi đẹp, sông hồ phẳng lặng, là nơi dành cho tiết phụ thờ chồng dạy con. Nhưng cảnh ngộ mỗi người một khác, không phải ai cũng có thể về nhà quê được. Sự làm ăn buôn bán thường hay bắt buộc quả phụ phải ở tỉnh thành hoa lệ mà chứng kiến những điều như khêu gợi. Đây ta phải nhận thấy cái tư cách đề hèn của bọn tiểu nhân dùng văn chương hay cử chỉ để dỗ dành người quả phụ. Con mắt mờ của họ không trông thấy nhiều thiếu nữ đang tươi thắm, nên cố công cảm dỗ bọn góa chồng. Cái trí hèn của họ không biết gì đến những hành vi khắng khái của người hiệp sĩ thừa xưa, nên lợi dụng cái tâm lý dễ cảm của quả phụ. Cái tài mọn của họ không làm nổi cách khác để sinh nhai, nên dụng tâm viết những văn chương dâm loạn để gợi lòng người thiếu thốn.

Gặp cảnh này, quả phụ phải thanh cao mới sử được. Tâm hăng nghĩ đến điều hay, trí hăng tưởng đến phận sự, công việc bề bộn hàng ngày sẽ làm sao những cái lòng thắc mắc, sẽ làm tươi sáng cái đời ảm đạm. Bấy giờ sẽ bớt khinh, bớt ghét sự dâm ô, mà cái sinh cơ nghỉ yên cho đến bạc đầu.

Nhưng bỗng dưng góa chồng, có phải một lúc mà học ngay được, tập thành ngay được những tính tình

TRONG VÀI KỲ

Vì số giấy trừ của chúng tôi gần hết mà số giấy mới (100 rames) đặt làm ở Đáp-cầu từ ngày 22 Mai vẫn chưa được, nên chúng tôi bắt buộc *trong vài kỳ* cho tờ Đàn-Bà ra 8 trang để có đủ giấy dùng đến khi có giấy mới. Nhưng muốn làm vừa lòng bạn đọc, chúng tôi xin tạm rút những cái quảng cáo sau này:

1-) Nguy n-Mạc, 2-) Roystor, 3-) Mỹ-Ngọc, 4-) Tokalon, 5-) Centre Medical de Hanoi, v.v...

Để lấy chỗ đăng bài. Chúng tôi xin cam-đoan rằng, trong khi các báo khác rút trang, chúng tôi sẽ gắng để tờ Đàn-Bà luôn luôn 12 trang như trước.

T. B. Đ. B.

tư tưởng, hành vi trong sáng cao quý như thế ru? Tất là phải ngay từ lúc còn trịnh bạch, cho đến lúc lấy chồng, bao giờ cũng phải có sẵn, rèn luyện, tập thành, cái tính tình, tư tưởng, hành vi, cao khiết. Gia đình êm đẹp, thì đức hạnh ấy làm tên phẩm giá con người. Không may, giữa đường đứt gánh, thì giữ nguyên vẹn tấm thân trong sạch.

Nói rằng: chưa lấy chồng, chưa góa chồng, đã sắp sửa phải cảnh góa bụa, cũng là một điều hơi lạ tai. Song thực đấy, sự đời biến đổi vô thường, làm gì cũng phải lo xa, tính trước, huống hồ cái thân đời mình mà không liệu trước hay sao?

Vả cái điều tu tập tính tình cho thanh cao, đức hạnh cho bền vững gần bùn mà không hề ô nhiễm, vốn là một sự cần thiết của tất cả mọi người. Dù mới mẻ trẻ trung, dù cũ kỹ tuổi tác, ai không có căn bản tốt đều muốn góp sức vào cuộc tiến hóa của xã hội, tất ai cũng phải sửa mình cho có đức hạnh.

Nhưng tập cho có đức hạnh thanh cao đến quên nỗi cái say sưa của thể xác bằng cách nào? Những văn chương mới của ta, những tiểu thuyết thương của tây, tất phải lọc lựa kỹ càng, rồi mới đáng để người quả phụ đọc. Nhiều quyển tuy hay, nhưng tả những cuộc tình duyên đắm thắm thì có hại cho cái sinh lý của người góa bụa. Cách tu tập mà nhiệm vụ nhất là luyện cho có cái tinh thần quân tử của Khổng Giáo, cái đức hy-xã của Phật-giáo để kiên nhẫn mà làm việc hay, việc phải cho mình và cho người, dẹp yên cái sinh cơ dơ bẩn trong sắc thịt, dập tắt cái lửa dục sâu sa của tam hồn, đạt tới cái chỗ tối cao nó sở dĩ phân người hơn vật.

Nói tóm lại, vì sinh lý không đầy đủ, đều hòa, mà phải bước đi tái giá, chỉ là vâng theo mệnh lệnh của «tuổi xanh», của thể xác, của vật chất. Nó chỉ đáng tha thứ vì là việc dĩ nhiên của muôn loài, muôn vật chứ không phải tôn kính cao quý hay bần tiện gì mà phải hô hào khuyến nhủ.

2° - Kinh tế

Nhiều người phải tái giá cũng lại nghèo. Dù thương chồng, dù thủ tiết, nhưng sự đói rét túng bần của thân mình, của các con thơ dại, tất rầy vò, đầy dọa, thẳng thúc, cái thân cô độc nên phải bỏ tiết mà bước đi bước nữa.

Tái giá vì tuổi xanh, sắc thịt, là việc tầm thường chẳng có gì đáng bàn luận; chớ vì sinh kế quần bách thật đáng thương vô cùng. Dân tộc Việt Nam, và nhiều nước ở A Đông vì cái tinh thần thanh cao của Khổng giáo nung đúc từ hơn mấy nghìn năm đã đào tạo nên biết bao nhiêu trang trung trinh tiết liệt. Quả phụ nước ta, nếu sinh kế rồi rạo, tất có rất nhiều người vui lòng đứng lại thờ chồng dạy con. Ngán thay, «đoạn trường lại chọn» ắt người vô duyên, cái nghèo vẫn hay theo lên với cảnh góa. Tiết phụ của ta nhiều người phải cực lòng tái giá.

Vậy, tình họ rất đáng thương, nhưng theo lẽ công nhiên giá trị của sự tái giá ấy thế nào?

— Đứng lại thờ chồng đã gọi là trinh tiết, thì cái giá ắt gọi là mất tiết. Vì kẻ sinh nhai của mình và con, quần bách mà phải cải giá, thì sự ấy phải gọi là «mất tiết để dung thân và nuôi con.»

(Xem tiếp trang 5)

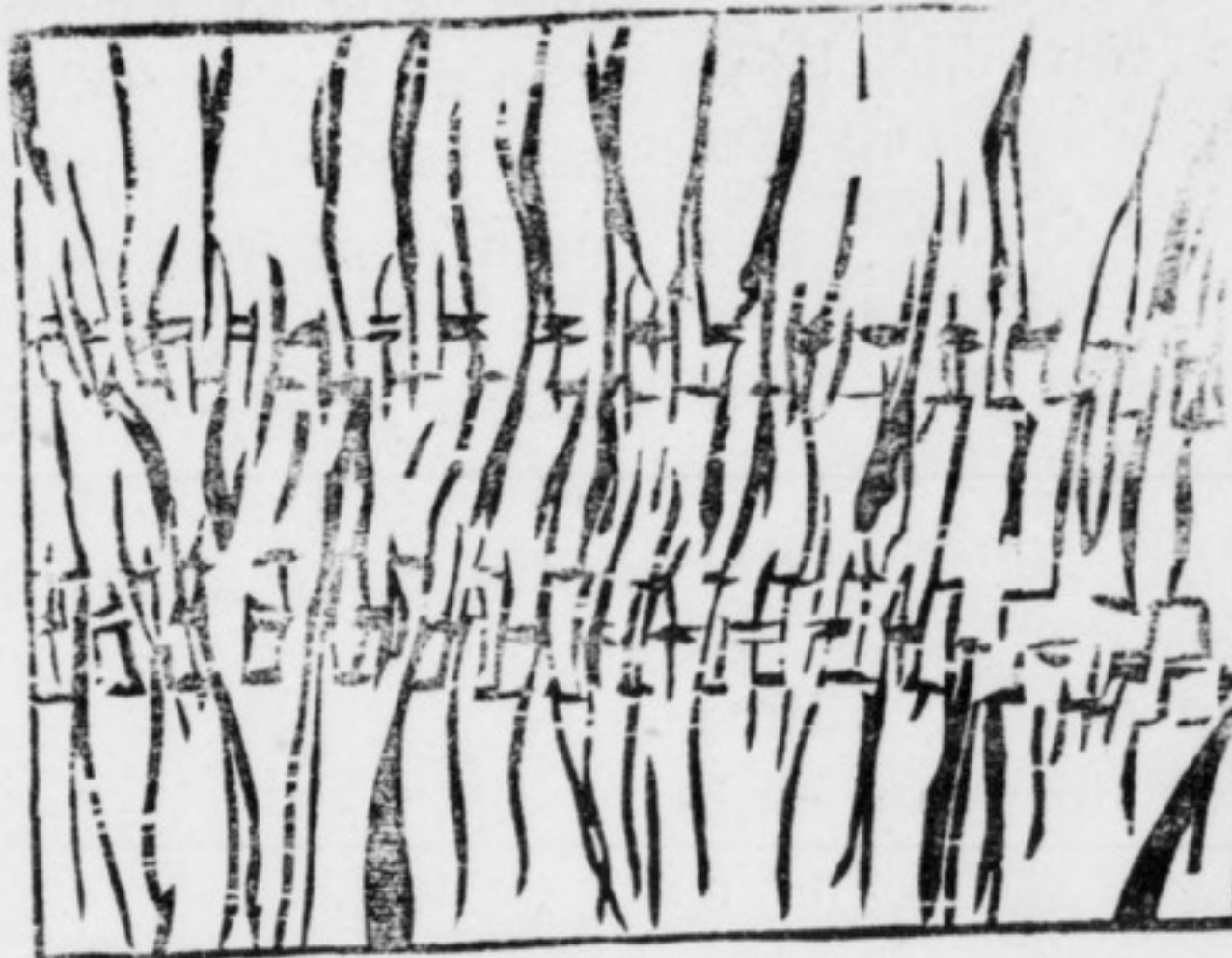
ĐƯỜNG KIM MŨI CHỈ

Chun lối cổ-diễn. - Một miếng trên, khâu đóng danh sang hai hàng rộng 3 phân, phía trên nếp bỏ không ở đường trên. Miếng hàng làm ba đường chun, Đường thứ ba khâu đóng danh mỗi đường cách nhau 4 ly, theo những mũi đóng danh của phía dưới

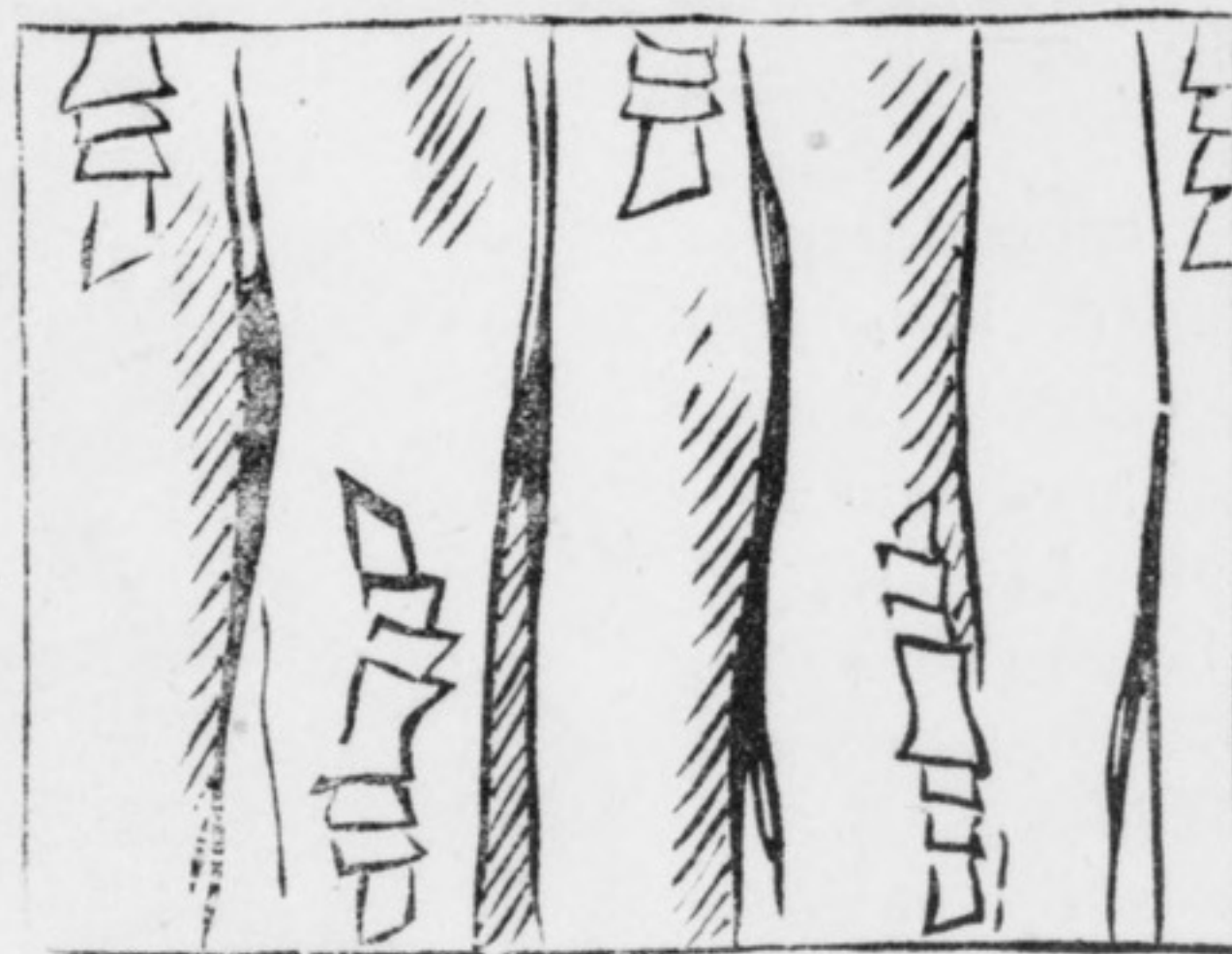
cũng làm ba đường chun, cách nhau 4 ly. Chia những nếp chun cho đều nghĩa là ngay lúc khâu chun, những

mũi kim phải lấy rất đều và ở đường trên mũi kim lên, hay xuống, thì đường dưới cũng phải cho mũi kim

lên, hay xuống theo, thì sau chia nếp chun mới đều được. Lấy chỉ thêu, màu khác với màu áo cho nổi khâu đóng danh (point de pique: mũi khâu lộn trên dưới như nhau) hai nếp chun lại với nhau, bỏ hai nếp chun bên cạnh, rồi lại khâu đóng danh hai nếp chun nữa cho chặt, cứ khâu đóng danh hai nếp chun thì lại bỏ 2 nếp v... v... Đường thứ hai bỏ hai nếp chun đã khâu đóng danh của đường

Hình 1

Hình 2

đường thứ nhất.

Chun thất nơ. - Lộn mặt trái hàng, gấp hàng lại khâu những nếp rộng độ một phân, cứ hai phân thì lại gấp và khâu một nếp. Mua ruban thứ hẹp độ ba ly, cắt rời ra thành từng đoạn dài 8 phân. Thắt chặt chỗ giữa miếng ruban lại, đính sang mặt phải

hàng ở khoảng trống giữa hai nếp chun; bằng mấy mũi khâu đóng danh. Soán hai đầu ruban hai bên, mỗi đầu thành ba cái vòng nhỏ luồn kim chỉ qua mỗi vòng, đính xuống hàng và nhớ khi đính xuống thì khẽ kéo cho ruban hơi chun lại. Đính nơ ruban lên hàng theo hình quả trám (coi trong hình vẽ 2) không muốn đính nơ theo lối ấy các bạn có thể chun một bên mép ruban lại, để mép chun vào trong, xếp tròn miếng ruban lại thành cái hoa, đính xuống hàng.

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi Haiphong

BÁN VÀ BẢO LĨNH CÁC THỦ ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:
Rolex - Oméga - Judex
VÀ CÁC ĐỒNG - HỒ CHUÔNG

La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

MỘT NGU'ÒI CHỒNG

TẶNG NHỮNG ĐỘC-GIẢ ĐAU KHỔ CỦA TÔI

Mỹ tiên Chinh ra đến cửa, vội vàng quay ngay vào, đóng sập cửa cũng không kịp nghe xem trước khi lên xe Chinh còn dặn thêm mình điều gì. Mỹ giằng các tấm màn cửa ra và đóng cái cửa sang buồng bên lại, cứ chỉ hấp tấp vội vàng tỏ rằng tinh thần Mỹ không được bình tĩnh lắm. Mỹ nằm xuống chiếc ghế divan, chiếc ghế hồi nãy Chinh người bạn gái thân nhất của Mỹ đã ngồi và báo cho Mỹ những điều Chinh biết về sự ngoại tình của chồng Mỹ với một cô thiếu nữ ở Hà-thành. Chinh khuyên Mỹ nên đề tâm dò xét, liệu cách trừ đám mây hắc ám đang dọa nạt hạnh phúc gia đình Mỹ.

Mỹ lặng yên ngồi nghe những lời mách bảo, Chinh nói bằng một giọng ái-ngại quan trọng. Nhưng khi Chinh kể xong, Mỹ có ngay một vẻ mặt rất điềm nhiên bảo bạn: Cô thiếu nữ ấy tên là cô Thảo làm cùng hãng với nhà tôi. Chinh giật mình: thế ra chị đã biết?

Mỹ tươi cười nói tiếp: và cô ấy thường phải theo nhà tôi đi các tỉnh để giúp việc mua, bán nên người ngoài ai cũng tưởng lầm nhà tôi và cô ta có tình ý với nhau. Nhưng sự thật không có gì đâu.

Chinh cãi lại, viện đủ chứng cứ rằng Hà, chồng Mỹ, và Thảo quả có duyên ái nhau: những cuộc đi đôi đáng ngờ giữa hai người ấy mà Chinh hoặc những người quen Chinh đã bắt gặp. Nhưng hễ Chinh vừa nói cái chỗ, cái ngày Hà và Thảo đi với nhau thì Mỹ đã kể ngay một công việc làm mục đích cho cuộc đi chơi ấy: Hôm em trai Chinh gặp Hà và Thảo trên đường Bưởi là Hà và Thảo phải đi mua tất cả những giấy bản của dân làng Bưởi. Hình như Hà và Thảo đi đâu, Hà đều có kể trước cho Mỹ biết cả. Chinh ngờ ngác. Thành thử chính Chinh đến đề cáo sự ngoại tình của chồng Mỹ, cho Mỹ biết thì Chinh lại là người đến đề nghe Mỹ bênh vực cho chồng, đối lại với Chinh là người kết tội chồng Mỹ. Sự đảo ngược địa vị ấy làm cho Chinh trước ngờ ngác sau đâm ra ngượng ngùng. Bây giờ bạn về rồi, ngồi một mình, Mỹ cũng thấy sự đảo ngược địa vị ấy và hơi buồn cười. Nhưng Mỹ còn tâm trí đâu mà buồn cười được nữa. Mỹ kéo vạt áo che lên mặt, những giọt nước mắt tiếp nối

chảy qua thái dương thấm xuống chiếc nệm. Mỹ cắn môi cố ngăn tiếng nức nở. Đến những giọt nước mắt lặng lẽ, Mỹ cũng không muốn cho những sự vật vô tri giác quanh mình được chứng kiến. Mỹ đã kéo màn đóng cửa và che thêm vạt áo lên mặt để giấu những giọt nước mắt đi và giá có thể dối được lòng thì Mỹ cũng không muốn tự nhận mình đang khóc! Khóc vì chồng

lừa dối ngoại tình: ở đời còn có sự gì nhục-nhã đau đớn hơn cho người đàn bà nữa? Mình có kém hèn xấu xa thì chồng mình mới ngoại tình chứ? Mỹ không hiểu làm sao có những người đàn bà than thở kể về sự ngoại-tình của chồng mình với bất cứ ai. Họ không có một ý tưởng gì về sự tự trọng của họ chăng?

Chẳng phải rằng hôm nay Chinh bảo Mỹ, Mỹ mới biết sự dan-diu của chồng mình với cô Thảo, Mỹ biết đã từ lâu, hầu như bằng trực giác. Cái tính của Mỹ đối với chồng thâm thúy và sâu-xa lắm, nó như luồng sóng điện mà chỉ một dụng cụ chạm khẽ ở bên ngoài ở một chỗ xa vời, nó cũng rung động đến cái nguồn gốc luồng sóng điện.

Mấy tháng nay linh tính Mỹ đã báo cho Mỹ biết có một sự gì khác biệt giữa vợ chồng Mỹ. Trái tim Mỹ cũng có tua như con kiến để cảm

xúc rất nhanh chóng những mùi vị lạ, những sự thay đổi thời tiết từ các phương trời xa. Tuy thế, Mỹ vẫn không muốn tìm kiếm, khám phá ra những bằng cớ chắc chắn hiển nhiên. Đi theo dinh mò chồng, lục áo, khám va-li mỗi khi chồng đi công cán cho hăng ở các tỉnh về, dò la ý tứ của chồng bằng những lời bóng gió xa xôi: tất cả những hành-động ấy đều có một vẻ dễ-tiện mà tấm lòng tự trọng của Mỹ không muốn cho Mỹ làm. Mỹ âm thầm trong sự ngờ vực, và ban nãy Mỹ đã bênh vực cho sự chung thủy của chồng Mỹ, chẳng qua là Mỹ nghe theo lòng tự ái, không muốn cho một người dù là bạn thân nữa,

biết cái biến cố trong nhà mình, cái đau đớn tủi nhục của mình. Mỹ đem hết cả cái nhanh trí ra mà tìm ngay cái mục đích đứng đắn cho những cuộc đi đôi với nhân tình của chồng mình, mà Chinh đã kể, để phá tan tất cả những ngờ vực của Chinh. Thật ra, nhờ Chinh, Mỹ mới biết có những cuộc đi chơi úp lén ấy. Cả đến tên Thảo cũng ngẫu nhiên mà Mỹ nói ra, chứ lòng ngờ vực của Mỹ vẫn chưa hề hẳn vào một người đàn bà nào. Mỹ chỉ nghi ngờ chồng mình có ngoại tình, còn có ngoại tình với ai, Mỹ không tự hỏi bao giờ. Nhất là đối với cô Thảo, Mỹ càng không quan tâm đến chỉ biết cô ta là một người, hăng vẫn cứ đi các tỉnh với Hà để giúp việc cho Hà. Đôi khi Hà cũng có nói đến cô ta với Mỹ, nhưng Mỹ chưa từng gặp mặt. Thốt ra tên Thảo, không ngờ mà đúng, lòng Mỹ tự lúc bấy giờ

(Xem tiếp trang 7)

Chuyện riêng

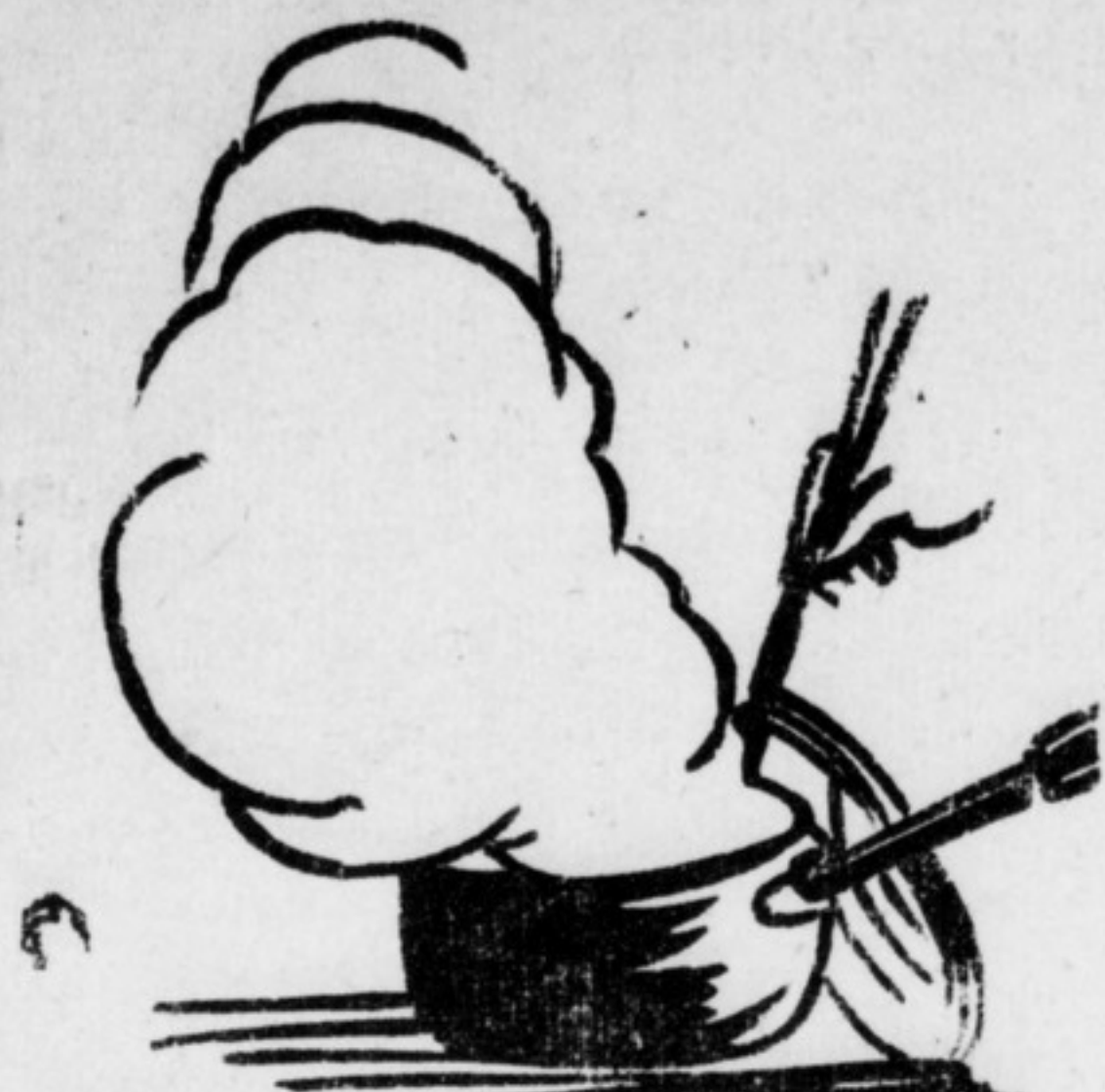
(Tiếp theo trang 2)

HỎI. — Lúc mới lấy nhau chồng tôi rất âu yếm chiều chuộng tôi mặc dầu hai bên lấy nhau chỉ vì lệnh cha mẹ. Sau biết chồng tôi có bệnh, tôi khuyên về Hà Nội chữa thuốc và vẫn gửi tiền cho chồng tôi chi phí. Lần cuối chồng tôi dục tôi gửi tiền một cách quá đáng, tôi không gửi vì ngờ chồng tôi về Hà Nội lại chơi bời, thì bị chồng tôi sinh sự. Từ đó đối với tôi ra chiều lãnh đạm và đánh đập tôi. Bỏ mẹ tôi phải lên xin phép nhà chồng cho tôi về nhà ít lâu. Nhà chồng ưng, nhưng giao hẹn hễ chồng tôi hồi tâm thì phải trở về sum họp. Điều trị xong, tôi trở lại nhà chồng, thì nghe các em chồng tôi nói chồng tôi dan diu với một thiếu nữ khác và không hề hỏi han tôi. Tôi lại về nhà bố mẹ đẻ và ít lâu lại trở lại nhà chồng. Nhưng chồng tôi vẫn không hồi tâm. Vậy tôi có nên xin ly dị không? Nên sử trí thế nào, tôi rất có cảm tình với gia đình chồng tôi.

MAI-HƯƠNG

TRẢ LỜI. — Tốt hơn bà hãy đề thủng thẳng xem có quả thật chồng bà quả không còn chút tình gì với bà không đã? Nếu quả thật họ không thương yêu bà nữa thì bà phải tính cách lập lại cuộc đời. Bà sống với ái-tình của chồng chứ đâu có phải với sự tử tế của nhà chồng? Nhưng trong khi chờ xem tình ý của chồng có một ý định, ly dị hay không, bà cần nên ở lại nhà chồng, gần gũi bên chồng. Sự xa cách chồng ở trường hợp bà chỉ mang lại cho bà những sự thiệt hại, tăng thêm mối lãnh đạm của chồng bà thôi. Tuy rằng sự tử tế của nhà chồng bà không phải là mục đích hạnh phúc của bà, nhưng nó cũng giúp bà nhiều lắm trong sự chinh phục lại trái tim của chồng bà. Chỉ mong bố mẹ chồng có ý tứ đừng lấy quyền lực bắt buộc rõ rệt chồng bà phải làm lành với bà. Lời ấy thật sách lắm, càng làm cho chồng bà bức tức bà. Bây giờ chỉ bà là gây lại được mối ái-tình thôi.

THU-LINH

Gia chánh

Kẹo

Caramels durs à la vanille

- 1 quả vanille.
- 1/2 lít nước.
- 1 cân đường.
- 10 thìa bơ.

Bỏ đường vào nước đun sôi. Đánh một quả trứng vào soong đường ấy, chờ sôi một lần nữa, lấy thìa vớt bọt đi. Cho bơ và vanille vào. Khuấy luôn tay và đun đến khi nào kẹo quánh lại, bắc xuống để trên một cái mâm đã thoa dầu. Để nguội cắt từng miếng vuông bằng đốt ngón tay, gói trong giấy bóng. Muốn để dành, phải bỏ vào hộp sắt tây, dầy kỹ.

Caramel au café

Dùng 125gr café, chỉ pha được nửa lít nước. Đun nửa lít nước cà-phê ấy với 2 cân đường. Làm như caramel à la vanille.

Caramel au chocolat

Thăng hai cân đường cho sánh nước, cho vào 200gr chocolat, 2 thìa vanille và 2 thìa kem sữa tươi. Khuấy đều. Đun đến khi nước kẹo quánh lại, làm như các cách trên.

CUỐN Règlement général de la navigation Fluviale en Indochine

Có bán tại:

Nhà in Trung-Bac
107, Phố Hàng Buồm Hanoi

Giá mỗi cuốn: **1\$20**

Ở xa tiền cước tính ngoài
Mua mau kéo hết

Sucre de pomme

Táo tây, gọt sạch và lấy hết hột cắt làm 5, làm 6. Bỏ táo vào soong, đổ xấp nước, vớt vào đấy ít nước chanh. Đun cho đến khi nào táo chín dừ, đem tán nhuyễn. Cân bột táo ấy. Cứ 1 phần bột táo, 3 phần đường. Khi nào nước ấy đặc hẳn lại, đổ ra mâm thoa dầu. Cắt và gói như caramel.

Boule de gomme pour la gorge

- 3 cốc nước ấm.
- 300gr gomme arabique.
- 500gr đường.
- 3 thìa lớn nước hoa cam.
- 2 thìa lớn đường hột.

Bỏ gomme vào nước cho tan, cho đường vào, đun sôi. Vớt bọt đi. Khuấy đều rồi bắc xuống, cho nước hoa. Đổ ra một cái mâm đã thoa dầu. Lúc kẹo nguội, cắt ra từng miếng nhỏ, đem lăn đường hột.

Sucre cordial

- 200gr bourrache sèche.
- 15gr iris de florence.
- 10gr réglisse.
- (3 thứ này mua ở hiệu bào chế.)
- 25gr d'orge mondé (mua ở hiệu tây bán thực phẩm).
- 1kg đường.

Cam thảo (réglisse), lúa mạch (orge) bourrache và iris, đổ lẫn vào nhau đun với nửa lít nước. Để sôi vài dạo, đổ vào liền có bột một miếng vải. Gói miếng vải lại và vớt bã các thứ ấy, vớt lấy hết nước. Đun nước ấy với đường. Làm như caramel.

Pastilles à l'épine-vinette

(Thứ này chữa bệnh đi rửa)

Mua nước épine-vinette ở hiệu bào-chế. Hòa thêm ít nước hoa cam. Nấu cho đặc lại và đổ ra mâm, cắt và gói như caramel.

Kẹo cam

- 250gr đường.
- 12 cốc nước.
- 3 thìa nước cam.

Đun nước đường cho sánh, khi nào đổ 1 giọt nước đường vào bát nước lã, thấy đường đọng cứng là được. Bắc xuống, đổ nước cam vào, khuấy đều rồi lại bắc lên cho đến lúc đường đặc và đục màu như kẹo mạch nha đã kéo vài ba bận, thì bắc xuống. Đổ từng giọt ra mâm đã thoa dầu, để nguội.

Ăn kẹo cam, thanh giọng và tan dờm.

(còn nữa)

NGUYỄN-PHONG

THỜ' CHỒNG HAY TÁI GIÁ

(Tiếp theo trang 3)

Bán trình, mất tiết để dung thân việc làm ấy cũng không cao quý hơn sự bán dâm dung thân là mấy. Nuôi con bằng cách ấy cũng không vinh dự tốt đẹp gì là mấy.

Vì tuổi xanh, vì sinh lý mà tái giá thì lòng yêu người chồng mới do tự vật chất nên sinh con cục kịch, thô bỉ, ngu dại. Vì sinh kế, vì tài chính quẩn bách mà tái giá, thì cái lòng ấy là vị lợi, mà tình ấy là giả dối hờ hững, nên thường sinh con mỏng mảnh, khôn ngoan, dan dảo. Sự kinh nghiệm chung quanh ta và bản thống kê của các nhà khảo cứu đều chứng tỏ rằng những cuộc nhân duyên ấy không bền chặt và ít hạnh phúc. Nhờ số phận nghèo hèn, gặp tai biến bất thường mà gia cảnh người chồng sau trở lên cùng quẩn; nhờ số phận hẩm hiu, mà cái duyên sau cũng giữa đường đứt gánh, thì bấy giờ đã khổ lại khổ thêm: vẫn vì sinh kế không nhẽ lại bước đi cầu vồng?

Thật là chỉ vì nghèo mà tái giá, đường gian truân càng bước càng dài, gánh sầu khổ càng thêm càng nặng.

Cứu vãn những quả phụ có chí thờ chồng nuôi con, chỉ còn có cách làm sung túc đường sinh hoạt. Đến đây ta nhận thấy cái cao siêu mà thiết thực của Khổng giáo: Theo cách chính trị của vương-đạo tổ thuật trong Khổng giáo, nhà vua thường trông nom, và làm được no ấm bốn hạ cùng đình trong nước. Ấy là người đàn ông góa vợ, đàn bà góa chồng, già nua không con cháu, thơ dại không cha mẹ. (vua Văn Vương nhà Chu cai trị đất Kỳ). Theo chế độ nhân đạo ấy nên ở nước ta có làng dành những « cô hi diên », « quả phụ diên » để cấp dưỡng người góa bụa, cô cút. Nhưng Khổng giáo đã lâu đời không theo các cụ ta ngày trước chỉ học chữ Tàu, viết văn Tàu, đọc sách Tàu, chứ không thực hành cái vương đạo của đức Pau Tử, bởi thế cái chế độ đáng quý kia một ngày một tắt dần, không lan rộng ra được khắp thiên hạ, mà bốn hạ cùng dân là cô, quả, côi, độc, không được cấp dưỡng.

Trong nước chỉ biết quý sự thủ tiết, chứ không biết cách bảo tồn cái tục đáng quý ấy. Ngày nay, sự cấp dưỡng theo chế độ nhân đạo không có, người đàn bà mới góa chồng, muốn ở lại thủ tiết, tất phải đủ năng lực để nuôi mình và nuôi con.

Nếu không đủ, thì đời thật là điều đứng vô cùng.

Xấu, không ai vờ đến, sự cấp dưỡng đã không có, hạng quả phụ này sẽ đói rách, khổ sở; có nhiều người phải đi ở, đi xin.

Có chút tư sắc, thì bao nhiêu người cầu cạnh đón đưa. Bọn thiếu niên mang tài hoa ra cám dỗ; bọn giàu sang mang tiền của thể lực để mua chuộc. Họ nhân cái tuổi xanh đương cần sự yêu đương, lợi dụng cái cảnh nghèo đương cần đến tiền của, của quả phụ, để tìm mọi cách mua chuộc. Bọn mới lại đi lại dập diu, coi thật đáng ghê. Cụ Tam-Nguyên Yên-Đồ mắng mụ mới rằng: « Hỡi mụ hỡi, thương chi thương thế?... »

Không cứu giúp, không đỡ đỡ, họ muốn buôn cái tuổi xanh, cái sắc đẹp của quả phụ cho bọn giàu sang. Nên vẽ đường cái giá.

« Thương thì gạo phải cho vay, « Lấy chồng thì gái già này xin van. »

Nếu nhẹ giá, nên cùng đường, nghe họ mà bước đi lấy chồng để có chỗ dung thân, thì sự tái giá này chính là một vết dơ bẩn, một sự nhục nhã trong cái giá trị làm người. Nó có tính cách vị lợi mà đê hèn như trong sự buôn bán vậy. Nó không phải là lương duyên nó không phải là lứa đôi đầm thắm: một bên vị lợi, một bên vị sắc: nó là hiện trạng của sự thấp kém của dân trí chưa hiểu cái giá trị và cái địa-vị của phụ nữ; nó là kết quả của sự thiếu thốn trong cách tổ chức xã hội, và trong nền giáo dục gia đình.

(Còn nữa)

NÊN CHÚ Ý!!!

TRONG VỤ HÈ CÁC BÀ
CÁC CÔ ĐI NGHỈ MÁT NÊN
DÙNG SANDAL SEMELLE
«Liège» và «Caouthou»
RẤT NHẸ VÀ BỀN CỦA NHÀ:

QUẾ HIÊN

36, PHỐ HÀNG BÒ, HANOI
Chế ra sẽ được vừa ý.

CHUYỆN DÀI

SỐ XVIII

của THU-THU

Lê bĩu miệng. Nàng toan nói : « Tin ở anh ? Anh làm cho tôi chết thì có, lặng yên không có chữa, thì chỉ vài ba tháng nữa tôi đã lành-mạnh như người thường rồi. » Nhưng nàng thấy trong câu sắp nói của mình có một ý trách-móc hạ tiện và lẫn về khôi-hài, thô tục, Lê lại thôi. Nàng nằm xuống giường kê gần chỗ Văn ngồi, nhưng lòng nàng vẫn ấm-ức với cái ý trách-móc nàng định nói. Thế là hồn oán đồn sang cả Văn. Lê hối hận đã lấv Văn, đã đề cho Văn âu yếm. Nghĩ lại những đêm ân ái nhất là vào đạo sau này, mà Lê tự mình lại lấy làm quái lạ mình ! Sau những giấc ái ân nàng còn lại được những cảm giác gì ở trong lòng ? Không, không phải cái cảm giác của thú vui nồng nàn vừa qua còn lại, từ từ êm dịu đi, khiến ta mơ màng như linh hồn ta đang từ từ nhuần thấm vào linh hồn của kẻ vừa ôm ấp ta rồi nó theo với cặp mắt lim dim nhắm lại của ta mà tan hẳn, hòa hợp hẳn vào linh hồn của người chồng chắc cũng đang cùng một cảm giác như ta. Không cái cảm giác khoái hoạt ấy Lê không còn có nữa, chỉ có một cái cảm giác gì như ghê tởm, như cảm tức trào lên ở lòng nàng, đến nỗi nàng không muốn nhìn thấy Văn, không muốn cho Văn mó vào người nàng, không muốn nghe Văn rủ rỉ những lời âu yếm như đề cảm ơn nàng nữa. Thân thể nàng thì rã rời và đau đớn bực tức lạ, nàng muốn rên rĩ lên muốn vật vã tay chân nhưng nàng cố cắn răng ngậm thở.

Trong khi ấy, Văn đã nhắm mắt mơ màng ngủ. Nàng nhìn Văn. Ánh đèn lờ mờ xanh tô điểm thêm cho cái mặt của Văn, càng tăng thêm một vẻ gì như sự hờn hờ, như sự khoái trá như sự

bằng lòng. Thật là cái mặt của kẻ hưởng hạnh phúc ái tình hoàn toàn, ngủ mà vẫn mơ màng ôm ấp người yêu, vẫn cảm xúc

rằng người yêu ngả cái đầu, gối lên vai mình. So sánh cái mặt hờn hờ bình tĩnh không còn lại chút dấu tích mệt nhọc gì của Văn với cái mặt - mỗi ở trong người mình, Lê đột nhiên ghen tức. Nàng muốn lay Văn dậy, bắt Văn cũng phải chia sự mệt nhọc với mình. Nhận ra là mình nghĩ vô lý, Lê lại nằm im ngấm ngấm tức tối, và dăm ra ghê tởm cả chính mình mình. Nàng muốn chạy trốn, chạy cho xa cái giường, xa Văn đi.

Bây giờ những cảm giác ghê tởm ấy lại nổi lên. Lê nhắm mắt lại không dám nhìn hình dáng Văn đang ung dung ngồi đọc sách nữa. Nàng thấy khinh ghét

Văn bội phần, tưởng Văn như một kẻ tục tử đã quá lạm quyền người chồng, quá ích kỷ không nghĩ gì đến sức khỏe của người vợ. Nàng có cái ý tưởng quào cẩu, đánh đập Văn mới hả được cơn giận.

— Anh Văn ! Anh Văn ! Đưa miệng ra em cho cái này ngon lắm kia !

Lê vừa nói vừa đi đến cạnh bàn giấy Văn ngồi. Văn ngẩng lên : Cái gì đấy em ?

— Bánh người ta vừa cho anh ạ. Yên, em cắn thêm miếng nữa đã. Ngon quá !

Lê cắn vào miếng bánh và đưa chỗ dở vào tận miệng Văn.

Văn ngửa đầu ra phía sau lắc đầu : Không, anh không muốn ăn.

Lê cười : Anh vẫn thích bánh ngọt xưa nay kia mà. Không, anh phải ăn đi cho em bằng lòng.

Văn càng từ chối Lê càng nài ép. Lời nói về mặt của Lê giận dữ gần ra chì chiết. Hình như Lê cố ý bắt buộc Văn phải ăn cho được miếng bánh dở. Văn miễn cưỡng phải ngậm lấy miếng bánh nhai gượng gạo. Lê chăm chỉ ngó Văn nhai, làm cho Văn càng khó chịu, nuốt vội vàng rồi cúi xuống làm việc.

Nhưng Lê nào có để cho Văn yên, nàng kéo tay Văn bắt ngừng lên, và nhìn vào tận mặt Văn, Lê

cười mỉa mai : « Thế nào ăn mà không sợ vi trùng a ? »

Văn làm bộ ngạc nhiên : Vi trùng gì ?

— Thôi anh đừng vờ, anh không muốn ăn miếng bánh vì anh thấy tôi đã cắn dở vào đấy rồi. Sao anh không nói thẳng ra thế có phải thực thà hơn không ? Việc gì anh phải giả đạo đức,

Văn lẳng lặng không nói gì chàng đã quen với những cơn trái tính của Lê rồi. Chàng không giận gì Lê cả, biết rằng g bệnh hoạn biến đổi tâm tính Lê đi. Nhưng thâm tâm chàng cũng rất bực mình... Từ hôm bác sĩ bảo Lê có chữa, gia đình nhỏ của Văn không còn cái có không khí yên vui nữa. Luôn luôn, Lê hờn tủi giận đối những cử chỉ, những lời nói của Văn. Hôm đi thử đám thấy vẫn có trùng lao, Lê trở về nhà với vẻ mặt rất buồn bã, nhưng hôm ấy Lê không khóc lóc, giầy dặt gì Văn cả. Nàng lại ôn tồn bảo Văn : anh ạ, đám vẫn có vi trùng như thế thì em muốn từ đây trở đi, anh nằm riêng giường, ăn riêng đĩa bát ra. Mình em đã mắc thì thôi, anh cần phải khỏe mạnh để mà làm lụng và chạy chữa cho em và nuôi con sau này chứ. Từ trước đến giờ chúng ta bậy quá không biết kiêng giữ cho nhau». Những lời phải lẽ ấy nói bằng một giọng rất thành thực, Văn không ngăn ngừa lấy lòng gì Lê cả, đem thi hành ngay. Mấy ngày đầu, không xảy ra chuyện gì. Lê càng dịu ngọt với Văn bình như nàng tưởng mình sắp chết, nên cố ăn ở để lại cho Văn những kỷ niệm tốt đẹp về mình.

(còn nữa)

GIỚI THIỆU SÁCH

Chúng tôi nhận được cuốn « LỜ BUỐC SANG NGANG » thơ của Nguyễn-Bình do nhà in Lê-Cường xuất bản giá 0\$,50. Xin giới thiệu với độc giả.

T. B. Đ. B.

DÊM HÔM ẤY

Xuân phong bất tương thức
Hà sự nhập la vi

Tôi tưởng đêm nay, một tối nào,
Một đêm trăng 'ong giữa trời sao,
Say sưa tôi bước trong vườn mộng
Tìm bóng người đi, dưới gốc đào.

Đêm ấy sương buồn đượm cỏ xanh,
Cây vườn mình ngả, chiều trắng thanh,
Liều Hồ ủ rũ sầu im tiếng,
Sợ thức đôi chim ngủ trước cành.

Sáo diều êm ái lẫn trong mây,
Rung động hồn tôi phảng phất say,
Bởi tiếng âm thầm trong bóng lá,
Bởi lời riu rít cánh mây bay.

Lời bay theo gió tản đầy trời,
Tỏa xuống trần gian lúc vắng người,
Giữa cảnh trắng khuya mây nước lắng,
Bao lời ân ái, nỗi xa xôi

Đêm ấy bên sông chàng mới đi,
Ngủ trông sương đượm ánh trăng khuya,
Gió xuân đâu biết cho lòng thiếp,
Ôm ấp bên mình thiếp nữa chi?

VÂN-ĐÀI

Vì đâu có t. t. Loạn thần - kinh ra đời

«... TUỜNG vì sự sống gay-go
phiêu - bạt đi những nơi rừng
nước độc rồi mắc bệnh sốt rét.

Từ ngày có những cơn sốt đến
ám-ảnh TUỜNG là ngày tâm-tri
TUỜNG bị lay - chuyển. Rồi
những sự đau-dớn về xác thịt
ảnh-hưởng đến tâm-giới, biến-
cải hết cả tánh-tình và tư-tưởng
của TUỜNG.

TUỜNG lúc này chẳng còn gì
là bản-ngã nữa mà chỉ còn là
thần nô-lệ cho những tính xấu-
tàn-bạo do bộ thần-kinh rối-loạn
gây nên...»

—Trích ở bài tựa của sách
Loạn thần-kinh mà chị em sẽ có
đọc nay mai.

Mua buôn hoặc lẻ xin gửi thơ
cho Kiosque Thanh-Tao ở Vinh
(sách dày 65 trang—in đẹp—bìa
có tranh vẽ giá 0\$28)

Tuần-báo ĐÀN-BÀ
Tờ báo duy nhất của
chị em.

THO' TÍN

Bà Mai-Bối Haiphong.— Bà có thể
uống dépuratif, nhưng trước khi
uống nên đi coi thầy thuốc đã.
Thường tiền cước bảo-đảm một
cơn sách vừa bao giờ cũng quá 0.20.

Bà Huỳnh-phước-Tồn.— Chúng tôi
đã thừa ở nhà Bưu-chính Saigon
rồi. Bà bạn cứ an-tâm, nếu nhà
bưu-chính không xử xong, chúng
tôi sẽ đem việc ấy ra tòa án. Bà
bạn nhớ gửi bảo-đảm cho chúng
tôi số báo có chữ ký của tên ấy.

Bà Nguyễn văn-Hoan (Lộc-bình).
Đã nhận được mandat cảm ơn bà.
Hạn báo của bà đã hết từ 1er 6-40
rồi, chúng tôi gửi báo lên bà từ số
24 chờ không phải từ số 37 như
trong thư bà đã nói.

Bà Nguyễn thị-Liên (Đáp-cầu) ông
Đặng xuân-Luyện (Thái-nguyên)
ông Hoàng-Khuê (Kratie) ông Hoàng
mộng-Lương (Quảng-ngãi) Bà Thu-
Vân (Chakhet) bà Nguyễn-thị-Năm
(Haiphong) Tôn-thất-Sùng, ông Bùi-
hữu-Dụng, ông Trần-Toán và ông
Nguyễn-xuân-Giai (Thanh-hóa) ông
Phạm-văn-Trạch (Phủ-lý).

Đã nhận được mandat xin cảm
ơn quý vị.

MỘT NGƯỜI CHỒNG

(Tiếp theo trang 4)

biến đổi hẳn đi. Sự ngoại tình của
chồng My đã rõ ràng chắc chắn rồi,
người ngoài ai cũng biết. My đã có
một tình địch hiển nhiên. Đắt dưới
chân My hầu như sụp xuống. Trong
giây phút My không còn biết mình
ở đâu nữa. Chỉ một chú..... My đã
ôm lấy Chinh mà khóc lóc. Nhưng
My gương lại được, miệng vẫn cười
nói nhẹ nhàng cho sự chung thủy
của chồng mình. My càng bệnh vực
Chinh càng viên thêm những lý lẽ,
chứng cứ để tỏ rằng Chinh không
nghĩ làm. Chinh có biết đâu mỗi lời
tổ giác của Chinh càng cảm ngập
mãi con dao sắc lén vào trái tim
My.

Lòng My quặn quai sát sa. Cứ mỗi
chúng có, Chinh kể ra lại như một
dúm muối sát mạnh vào lòng My.
My muốn kêu lên, van vãn xin
Chinh đừng nói nữa. Một bàn tay
My nắm những lối bấm của móng
tay sắc nhọn. My muốn tự làm mình
đau để ghim nén tiếng kêu xin, van
vãn lại.

Lúc Chinh ra về, My như người
thoát hình phạt nặng. Những giọt
nước mắt được tự do chảy, những
giọt nước mắt đắng cay nhất trong
đời My. Khóc một lúc, lòng My dịu
đi. My ngồi dậy ngó quanh quần
gian phòng, ngơ ngác thấy gian
phòng không có cái vẻ thân mật
mọi ngày. Những diêm của ủ rũ nư
những diêm tang treo trước nhà
đám. My thấy mình hóa kiếp thành
một người khác rồi, không phải là
cái người thiếu phụ xinh đẹp được
hưởng đủ diêm phúc bên một người
chồng yêu quý, tin cậy nữa. Bây
giờ là một thiếu phụ cô đơn, bị
chồng phụ bạc, một quả phụ. My
mỉm cười chua chát: My còn đau
khổ hơn một quả phụ nữa. Giữa
người quả phụ và người chồng có
hình bóng cái chết, giữa My và người
chồng bạc tình lại có cả hình bóng
một người đàn bà, ly tán hơn là cái
chết. My thầm nghĩ sao Hà không
chết đi cho My được làm người quả
phụ sung sướng, chỉ có tình thương
nổi nhớ trong lòng? Thà rằng Hà
chết.. My sẽ không đau đớn khổ
sở đến thế này. Một ý tưởng vụt
chạy vào óc My: bắn chết Hà. Sao
lại không thể được? My có đủ can
đảm. Rồi My sẽ tự tử theo. Chỉ có
cách ấy, My giữ được Hà thuộc hoàn
toàn về mình. My ngược lên nhìn
chức sủng đi sẵn của Hà treo trên
tường, đôi mắt long lanh một ánh
sáng dữ dội. My nhắm nói một mình
trong trí: «Đợi cho hân ngủ, đi đầu

súng vào mang tai, bấm cò, loạn
đạn chevrolet cả, người hân sẽ tan
tành như xác pháo.»

My tưởng tượng cái mặt của Hà
lúc ngủ, cái mặt rất bình tĩnh. Hân
sẽ không ngờ cái chết đã sát ngay
mang tai hân. Trong giấc ngủ, hân
vẫn mơ những giấc mộng bình
thản. Có lẽ hân mơ người yêu của
hân, Cái chết bất chợt hân, lúc hân
đang mơ màng đến tình nhân. Người
My thoát rụng rời. Nếu thế cái chết
cũng không làm cho hân thuộc hoàn
toàn về My. Tâm hồn hân vẫn còn
lương vờn hình ảnh người yêu
của hân. My càng quặn quai trong
lòng, tay ôm chân ngẫm nghĩ những
cách khác, làm dịu được ngọn lửa
đau đớn thiêu cháy tâm can My.

Lâu, lâu lắm, My bỗng phá ra cười
cái cười sảng sột như của người
điên. My nói to: Không đời nào. Và
trí My thầm nghĩ tiếp: «Không đời
nào My giết chồng và tự tử.»

Nếu thế, chẳng hóa ra gây thêm
kiêu hãnh cho kẻ tình địch ư? Nó
tuy sẽ đau đớn hối hận vì đã gây nên
cái chết của vợ chồng My, nhưng
chính cái đau đớn hối hận ấy lại
làm mới kiêu hãnh cho nó. Nó sẽ tự
phủ đã có năng lực khiến cho một
người đàn bà phải cả ghen giết
chồng, và tự tử vì nó. Đối với nó My
là một kẻ tình địch bị thua nhục
nhẽ. Lòng kiêu hãnh tự ái của My
kích thích lên vì ý nghĩ ấy. Hai tay
My xoắn lại với nhau thành những
tiếng tách tách nhỏ. My đứng giây
mở toang các cửa sổ

(còn nữa)

CHỈ DÙM

AI MẮC BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho
khúc-khắc, ho có đàm trắng
xanh vàng, hôi thối, bệnh-
nhân có khi bị hành nóng
lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây,
Nam không dứt, nên uống
thuốc của cụ Trịnh-hải-Long
(cội tổ ông đốc-học Hào).
Thuốc đã cứuặng muôn ngàn
người. Có 2 thứ (thứ 5\$00 và
thứ 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi
mandat cho ông:

TRỊNH VĂN-HÀO, Directeur Ecole
Villa N° 110 rue Vassoigne,
Tân-dinh Saigon.

Khắp Đồng-dương gửi mua
trong 3 ngày tới.

MỘT TIN MỪNG TRONG NƯỚC

Chỉ bảo mạch giùm

Các ngài muốn hỏi những vấn-
đề, kinh-lễ, xã-hội, chính-trị,
pháp-luật, ví dụ: Các ngài
muốn tranh-lùng lại tòa Nam,
Tây-án, muốn ứng cử nghị-
viên, ngài có hàng muốn xuất
cảng, ngài muốn biết tư cách
hạnh-kiểm người nào, ngài
muốn tìm một người nào không
rõ địa chỉ. Ngài muốn thuê
một căn nhà v.v.

Bất luận điều gì, xin cứ hỏi.

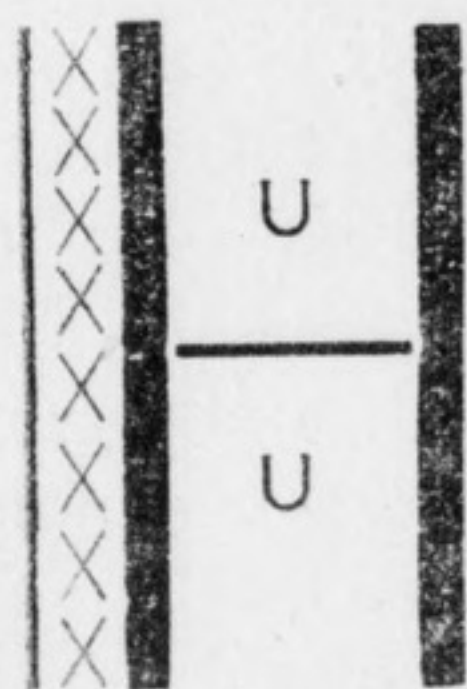

LU'ONG - HU'U

Service de Renseignements Généraux
129, R^{te} Sinh-tu Hanoi Tél. 1307

Các ngài có một công truyện
gì, ví dụ, như xin học cho con
em, khai-sinh, giá-thú, khai-
tử, hoặc thuê người, xe, đồ-
đạc, xin phép chữa lại nhà,
xin phép hội họp, xin cứ ủy
bản sở làm giúp.

Công việc nhanh chóng, kín
áo, cần thận và rẻ tiền.

TRONG MÙA NÓNG NƯỚC NÊN UỐNG HUYẾT TRUNG BỬU

CỦA HIỆU ĐẠI-QUANG, SẼ
ĐƯỢC NGON ĂN NGON
NGỬ, TÌNH-THẦN TỈNH-
TÁO KHÔNG LỪ-ĐỪ MỖI
MỆT, ÍT KHÁT NƯỚC —

HUYẾT-TRUNG-BỬU
ĐẠI-QUANG LÀ MỘT THỨ
THUỐC BỔ HUYẾT RẤT
HAY, ĐÀN ÔNG, ĐÀN BÀ
THAI SẢN UỐNG TỐT LẮM.
CHAI TO 2\$00 CHAI NHỎ 1\$20

Dai-Quang Dược-Phòng

26, Phố Hàng-Ngang, Hanoi. Téléphone 805

BỘT PHOSCAO

LÀ MỘT THỨ ĂN
BỒI BỔ SỨC KHỎE

Những người yếu ớt, những người
ốm mới khỏi, những người già cả, nên
dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bổ và dễ tiêu

CLICHE LEBA-PHUC